Noptile noastre la tropice

Au cunoscut-o exact în ziua în care împlinea 55 de ani. Era plina de noroi, zacea între doi arbori, indiferenta la ploaie, si semana a vrajitoare sau a idol pagân. Aproape ca s-au împiedicat de ea, si-au facut cruce zarind-o si au întrebat-o de vorba. Cel mai apropiat salas omenesc era la capatul lumii. Si-au revenit repede din stupoare si, cum nu raspundea la întrebarile lor iuti, i-au sfâsiat vestmintele jalnice. Au vazut ca avea trupul înca bun, asa ca au facut ce au considerat ei de cuviinta. Erau trei, la fel de murdari ca ea, aveau topoare cu care taiau arborii si uneori loveau câte un porc mistret, desi legile interziceau asta. Acolo ei erau Legea. Nu le pasa de restul lumii, interesul lor era stârnit de bidonul cu alcool si de caldura sobelor. Altminteri, se multumeau cu putin, chiar si cu o femeie de 55 de ani. Ea nu s-a opus, nu a tipat, n-ar fi auzit-o nimeni. Dar nici nu i-a acceptat. Fumau câte doi, dupa cum le venea rândul, apoi, dupa ce ploaia a încetat, cam la caderea noptii, au ridicat-o din noroi si i-au aranjat trentele, grabind-o spre tabara, împiedicându-se de cioturi si trunchiuri prabusite. Târziu, au iesit într-o poteca, departe în fata lor lumini tulburi sugerau intrarile în baraci.
I-a întâmpinat un staroste si, vazându-i cu mâna goala, i-a înjurat. Pe femeie n-a întrebat-o nimic. Unul din cei trei a luat-o de mâna si a dus-o în marginea taberei, lânga un cort pe jumatate prabusit. Era o singura lampa ce fumega deasupra lor. I-a aratat o troaca plina de zoaie si de tingiri si ea s-a pornit sa le curete.
Au mai venit doi barbati si au ramas acolo, zgâindu-se la ea si scarpinându-se. Când a terminat, s-a asezat jos, pe pamântul umed. Mai departe, a prins-o lesinul, a prins-o exact în clipa în care gura ei ar fi vrut sa rosteasca: "Aceasta a fost sarbatoarea mea".
S-a trezit în preajma zorilor. Stia sa simta rasaritul, si pe moment a vrut sa fuga spre jungla. A oprit-o ceva. A oprit-o un tol pe care cineva i-l întinsese peste sale.

Ce a declarat Manuel la interogatoriu:
"N-am adus-o eu în tabara. Au fost trei taietori de lemne care ne-au povestit cum s-a întâmplat si ce i-au facut acolo. Nu le stiu numele, doar poreclele: Paco, Argentario si Homer. Asa erau strigati. Eu i-am pus un pres sub cap în prima noapte. Apoi a ramas cu mine, cum era si firesc. Mai erau si alte femei în tabara. Starostii le ziceau sotii sau neveste, desi erau schimbate între ei destul de des. Nu, n-am avut alta femeie înainte. Nici mai târziu. Nu stiu ce înseamna schimbare ei la fata, eu m-am gândit la un miracol, oamenii sfinti sunt rasplatiti uneori. Probabil nu am judecat corect".
Ce nu a declarat Manuel la interogatoriu :
"Sunt mai tânar decât se vede, chipul meu este înselator, nu mi s-a mai întâmplat asa ceva niciodata si îmi este foarte teama. În prima noapte am vazut-o spalând tingirile, era atât de frumoasa si atât de tânara, nu se cadea sa fie printre noi, cei

salbatici, am adus o rogojina si am dat la o parte pe cei ce o vegheau... Am acoperit-o dupa ce a plecat ultimul dintre ei, am acoperit-o acolo, pe pamânt, lesinase, era atât de plapânda. M-au prins, m-au gasit, Paco, Argentario si Homer, si m-au lovit cu picioarele în coaste, apoi, în timp ce ma zvârcoleam în bratele lor, mi-au dat jos nadragii si Paco a zis ca nu am facut nimic si mi-a fost rusine, Homer gasise un cutit, mi se facuse frica, dar Paco mi-a facut semn sa-mi ridic nadragii: "Sa-i lasam singuri, Homer, noi avem alte treburi", în loc de Homer pronunta Omer, poate asa îl chema, Omer si nu altfel, de unde sa stiu?"
Ce a declarat Manuel la interogatoriu:
"Am stat împreuna câteva saptamâni, nu, nu pot preciza cât. Probabil trei sau patru. Nu m-a parasit nici o clipa, asa se spune, nici o clipa. Sunt de acord, este o exagerare. Da, îmi placea când statea lânga mine, desi nu vorbea mult, as putea spune ca îi auzeam glasul ori de câte ori ma privea. Nu mi-a spus niciodata cum o cheama, de fapt cred ca o chema Juana, iertati-ma dar a trecut mult timp de atunci, nu pot fi mai precis de atât. Chiar si o saptamâna poate fi mult, asa am auzit odata într-un film. Paco, Homer si Argentario erau tot timpul, mai tot timpul plecati, ei erau taietori de lemne, eu doar stivuiam bustenii pe rampa de încarcare. Bineînteles, altii se ocupau cu transportul spre tabara. De la tabara nu stiu, veneau camioane, mai mult de atât nu va pot spune. Da, ne plateau saptamânal. Nu, nu plecam foarte des din tabara, aveam nevoie de bani. Da, cei trei câstigau foarte bine, mai bine decât mine. Drumul pâna la oras costa enorm. Voiam sa strâng bani, apoi sa plec, ma puteam îmbolnavi, jungla era salbateca, am auzit asta într-un film. Nu, Juana nu a mai avut cu ei nici un fel de relatii. Homer bea cel mai mult, îsi putea permite. Eu nu, voiam sa câstig bani. Pe Juana o întretineam eu, ea nu câstiga nimic. Da, stateam în acelasi cort, era firesc, nu?"
Ce nu a declarat Manuel la interogatoriu:
"Paco a zis, el era cu ideile, el a hotarât ca Juana sa ramâna cu mine, ea nu a spus nimic când s-a trezit si am dus-o în cortul meu si am ajutat-o sa se spele, i-am adus câteva galeti cu apa, era noapte înca si am furat apa de la cisterna, mi-a multumit si a plâns, am plâns si eu, fara sa am habar de ce, si asa, plângând, ne-am îmbratisat, iar când s-a luminat mi-a spus sa-i dau drumul, sa-i dau voie sa plece, eu nu întelegeam ce vrea, îmi parea rau pentru ea. Dupa câteva zile, Paco si ceilalti au început sa se fereasca din drumul ei, cautându-mi mie pricina din orice fleac. Cedam mereu în fata lor, într-o seara m-au prins si mi-au legat de palme puzderie de pioneze, iar ei au dansat si s-au scalâmbaiat în fata mea, m-au împroscat cu bale si mi-au poruncit sa-i aplaud, Homer mai ales zicea: "Aplauda-ma cu frenezie, doar jucam la nunta ta". Cred ca habar nu avea ce înseamna frenezie, nici mie nu-mi este prea clar, presupun ca este un soi de placere, un har. Se poate, cum sa nu, poti sa aplauzi cu har. N-as sti sa spun ce înseamna har. Este ceva de la Dumnezeu si sfinti. Ca si cum ai aplauda iubindu-l pe Dumnezeu. M-am straduit sa le fac pe plac, mi-au însângerat palmele, în timp ce ei se tavaleau de râs, pâna când Argentario m-a îmbrâncit, cred ca nu intentionat, peste masa din cortul lor si m-am întepat întru-n ciob de oglinda, ranile nu ma dureau prea tare, mi-era în schimb foarte rusine si îmi doream sa-i ucid, erau însa mai puternici ca mine. Mi-au dat sa

beau, dar am scapat sticla pe jos si s-a spart. Paco mi-a aruncat o cârpa si a început sa urle ca rachiul costa o avere, sa sterg iute de pe jos, pe urma a luat cârpa si tinând-o ca pe un biberon a zis: "Acum bea de aici, daca ti-e sete!". Îmi era sete, dar Homer l-a dat la o parte: "Sa-l ducem la mireasa". Am iesit înaintea lor din cort si mi-am prins picioarele într-o cursa pentru mistreti, am avut noroc, mi s-a zdrelit doar pielea de pe glezne, m-au dus pe sus la cortul meu, nu au intrat, le era, cred, teama de Juana, s-au închinat si au plecat.
Juana m-a îngrijit fara sa scoata un cuvânt, uneori gemea încet, parea ca geme în locul meu, pe mine nu ma durea nimic, mi-era foarte rusine asa cum stateam rastignit pe spate, cu palmele sângerânde, cu gleznele sângerând si cu o taietura sub coaste. Îmi parea bine ca Juana ma îngrijea, le era teama de ea pentru ca spuneau ca e o vrajitoare, deja se schimbase la fata, putin, e drept, dar vizibil. Era tot Juana, numai ca avea chipul mai senin, mai tânar. Asa ziceam eu, eu stiam, am stiut de la bun începu ca Juana este tânara, desi în tabara era strigata ca o batrâna. Nici macar nu avea parul carunt cum îl am eu acum, cu toate ca sunt la fel de tânar ca si ea. De aceea îmi închipuiam ca masca batrânetii, ceea ce vazusera Paco, Argentario si Homer, îi fusese daruita sa o apere în drumul ei prin jungla, iar acum, inutila fiindu-i, o lepada. Eu am vazut mai mult, mai departe de masca ei. Eu nici nu i-am vazut masca".
Ce a declarat Manuel la interogatoriu:
"Nu, nu se punea problema plecarii imediate. As mai fi vrut sa ramân în tabara câteva luni si apoi sa plecam pe jos, stiam drumul si ieseam mai ieftin. Nu, viata era plicticoasa în tabara si de aceea se nascoceau tot felul de... sa le zic bancuri, pot sa le zic asa, cam sinistre sau aspre, asa cum era si viata, veselia sau bucuria nu se puteau naste decât din ceva la fel de aspru sau întunecat precum era viata noastra de zi cu zi. Nu, nu aveam dreptul sa purtam arme, numai starostii purtau. Erau, fireste, topoarele taietorilor de lemne.
Am fost angajat pe o perioada nedeterminata, nu eram legat de ei prin nici un fel de contract în ceea ce priveste timpul, aveam, cu alte cuvinte, voie sa plec oricând as fi avut chef. Da, uneori ploua si era foarte frig, atunci strângeam apa în cisterne. Nu m-am gândit niciodata ce voi face cu banii, la ceva concret vreau sa spun. Voiam sa traiesc bine. Mi-ar fi placut sa am grija de Juana, sa o întretin. Da, cicatricele sunt urmarea unor astfel de jocuri, a fost o hârjoneala ceva mai dura, dar nimic mai mult. Se evitau reciproc si era firesc, Juanei îi era teama de ei, desi nu mai avea nevoie sa se teama, iertati-ma, asa am simtit ca trebuie sa spun, nu mai avea nevoie sa se teama. Nu, nu m-am gândit ca teama poate izvorî din nevoie, s-ar putea sa fie si asa, teama este necesara, altminteri nici nu ar exista. Da, sunt catolic, am teama de Dumnezeu, desi e un alfel de... e chiar frica, sau poate ca aveti dumneavoastra alt cuvânt care sa spuna mai bine... cu toate ca despre Dumnezeu nu exista cuvinte, asa am învatat, cum sa existe cuvinte despre Dumnezeu, El însusi un cuvânt, cuvântul tainic, necunoscut de nimeni."

Se strânge de frig, se acopera cu palmele ranite, îsi freaca umerii, îl dor gleznele, e atât de frig încât îi vine sa-si unga ranile cu gaz si sa le dea foc, apoi cu mâinile

aprinse sa-si dezmierde trupul, sa-si mângâie carnea cum nimeni nu a mai facut-o vreodata.
Iese din adapost, trece prin baltoace, îsi târâie picioarele prin noroi, se apropie de cortul taietorilor de lemne. În cort este lumina si ceva mai cald, fara sa faca zgomot se opreste lânga pânza rara si priveste, încearca sa deslusească ceva din vânzoleala muta din interior. Gaseste o crestatura pe suprafata cortului si, prin ea, crâmpeie de lumina si întuneric tâsnesc si i se preling pe obrajii teposi.
Homer îmbratisând-o pe Juana, Paco si Argentario fumând si privind în lumina felinarului, absentI, ca si cum Homer ar dormi, nepasatori la frigul de afara, asteptându-si rabdatori rândul. Nu-i zareste ochii, are chipul întors, ar vrea sa alerge de partea cealalta, sa priveasca de dincolo, poate va prinde privirea Juanei. Ranile din palme îi zvâcnesc si par a lumina, de aceea si le ascunde cu teama sub camasa.
În jurul lui creste o jungla agresiva, rece si umeda, arbori încrucisati, câti arbori atâtea gânduri satanice se itesc din pamânt, toata groaza si putoarea infernului îsi fac loc si bolborosesc sub scoartele fantasmelor vegetale, aparent încremenite, aparent legate pe sub crustele înselatoare ale mlastinilor din jur. Vazuta astfel, jungla închipuie desisul paros din preajma unui sex de diavol, în asa fel încât taietorii de lemne pot fi socotiti un soi de arhangheli marunti si orbi, mesageri ai vreunei boli a desfrâului macinând virilitatea malefica a vegetatiei înlantuite pe pamânt.
Nu este nevoie sa treaca pe partea cealalta a cortului, Juana îsi îndrepta privirea spre el, are sentimentul ca ea îl vede si se retrage precipitat spre întunericul padurii, ezita pret de câteva clipe, îsi cerceteaza palmele ranite, are impresia ca le zareste pulsând lumina, în fapt totul în jurul sau este întunecat, singura lumina vine dinspre cortul taietorilor de lemne, arhangheli lepadati de Dumnezeu.
Acum sta în dreptul intrarii, perdeaua cortului flutura, din interior ies aburi si miscarile Juanei, ale lui Homer si ale celorlalti par vazute printr-o umoare galbuie, felinarul danseaza spânzurat de unul din stâlpii de sustinere, dupa cum bate vântul. Sta în dreptul intrarii strângând coada unui topor, pipaindu-i din când în când taisul, gest inutil, oricum nu ar avea unde sa-i ascuta lama.
Se chirceste de frig, e groaznic de frig, îl dor gleznele si palmele. Dinauntru se aud voci si fosnete, tesaturi ce se freaca, catarame scârtâind, o sticla îsi clipoceste oceanul minuscul în care zac încatusate toate visele îngerilor cu securi, nerasplatiti de Dumnezeul ce-L iubesc. Când frigul devine insuportabil ridica perdeaua de la intrare si paseste în apele tulburi izvorâte din felinar. Juana râde zarindu-i toporul. Sticla ce o clatina în una din mâini zboara spre el, priveste uimit ca si cum s-ar fi trezit dintr-un vis al carui înteles îi scapa. Sticla se izbeste de felinar, lumina se stinge, cioburi îi ating fata. Nu îndrazneste sa faca nici o miscare. Palmele lui, desi strâng coada securii, lumineaza pe de-a-ntregul cortul, dar cumva ce se întâmpla a mai vazut odata, Juana îmbratisata de Homer, Paco si Argentario, ca si cum o lumina lenesa pleca din trecut din palmele lui, poposindu-i apoi în custile ochilor. Izbeste la întâmplare, aude pârâind ceva ca un butuc de lemn si pânza cortului se lasa moale peste el, într-un viclean abandon.

Ce nu a declarat Manuel la interogatoriu:
"Am început sa banuiesc ceva, îmi priveam chipul în oglinda tot mai des, începusem sa încaruntesc, iar la coltul pleoapelor aveam riduri. Atunci, mai mult ca niciodata, am vrut sa fug si i-am zis Juanei iar ea mi-a spus: "Mai asteapta, nu a sosit clipa". Era altfel când mi-a raspuns, ca si cum un zeu îmi vorbea si eu nu întelegeam. Ce clipa urma sa vina? Clipa cui urma sa vina? Am simtit-o în noaptea aceea cum s-a desprins de mine crezând ca dorm. Nu dormeam, furtuna ma trezise, geamatul junglei, toata tabara dormea, visa si gemea prin somn, numai eu si Juana nu dormeam, dar ea despre mine nu stia, a plecat si am banuit unde, am urmarit-o prin frig, ma simteam ca un lup la întâia lui viata... Mai departe nu mai stiu, a fost o lumina, si am crezut ca din cauza ei, a luminii, am sa înnebunesc, licarirea aceea venea din palmele mele. Iar când nu a mai fost frig, nu a mai fost pentru ca Juana ma strângea în brate în cortul nostru, ma dezmierda si parea ca se tânguie. Când am deschis ochii, mi-a zis: "Prostule, ce era sa faci? Nu meritam asa ceva, nu meritam sa te acoperi de pacat pentru mine". Dar ce meriti tu, Juana? Am întrebat-o si ea a râs, poate nu stia.
Ce a declarat Manuel la interogatoriu:
"Da, cred ca m-am lasat prostit, e corect spus asa, m-am lasat prostit. Bineînteles, de teama lor în fata Juanei, ei, de fapt, pândind-o tot timpul. Nu stiu cum au momit-o, cu ce au amagit-o, ei credeau ca dorm în noaptea aceea, dar nu dormeam, unul din ei i-a astupat gura cu palma si ceilalti o tineau sa nu se zvârcoleasca, asa au dus-o la cortul lor, zmucindu-se si împiedicându-se. Acolo au legat-o si i-au îndesat cârpe în gura sa nu strige. Eram cu mâinile goale, ce puteam face? I-am urmarit prin frig, însotit de mugetul junglei, trecea o furtuna peste noi si am vazut totul printr-o spartura a cortului, I-au smuls hainele si au trântit-o la pamânt, apoi fumau câte doi, asteptându-si rândul, privind în acest timp felinarul precum fluturii, luna.
Topoarele si le lasasera la intrare. Asa a fost, ce puteam simti eu acolo, privindu-i si tremurând de frig si ascultând urletul junglei, era ca si cum Juana ar fi tipat.
I-am izbit în frunte, în cosul pieptului si între umeri, nici nu au avut timp sa se dezmeticeasca, sa înteleaga. M-ati întrebat la început daca regret ceva. Da, regret faptul ca au murit fara sa stie de unde le vine moartea.
Felinarul s-a spart la sfârsit, dupa ce am dezlegat-o si am acoperit-o cu o patura, m-a zgâriat si m-a muscat, era speriata, dar nu a scos nici un cuvânt, am dus-o la cortul nostru si acolo mi-a povestit ceea ce eu stiam, ca nu s-ar fi dus singura la ei.
Nu, nu mi-a spus cum au reusit sa o faca sa iasa în noapte, nici nu am întrebat-o. Era totusi frig, în mod normal n-ar fi trebuit sa iasa pentru nimic în lume. Lânga mine era ceva mai cald.
Nu aveam de ales, trebuia sa fugim si ea a fost de acord, asa ca am plecat, cu mâinile goale, nici macar toporul nu l-am luat cu noi, ne-am înfasurat în paturi si ne-am pierdut în jungla. Am mers toata noaptea si o buna parte din zi, pâna ne-am prabusit epuizati, cu simtamântul ca vom muri. Am baut apa din mlastina si am mâncat fructe si ierburi, iar mai târziu am pornit din nou. La caderea noptii am

poposit si am hotarât sa nu ne mai despartim niciodata, convinsi fiind ca viata noastra cadea cu iuteala catre sfârsit. În zori nu mai era lânga mine, poate se trezise si dorise sa-si dezmorteasca picioarele, poate s-a îndepartat prea mult si s-a ratacit, poate au înghitit-o smârcurile, n-am sa stiu asta niciodata.
Presupun ca ma asteapta un lucru neplacut. Nu cred ca regret ceva. Stiti, Juana îmi spusese ca asteapta un copil. De la mine, urma sa aiba un copil.

Mâinile ei îl sterg pricepute, îl curata de noroi si sânge si el se simte bine asa, sub atingerea domoala dar ferma.
Are senzatia ca a înghitit un popor întreg de lacuste, iar acestea, nemistuite bine, îi colinda înversunate beregata. Înghite cu greu din sticla ce i-o ofera, alcoolul îl arde pe dinauntru si linisteste pentru un timp lacustele obraznice. Nu-i mai este frig.
-Ti-ai revenit, poti vorbi? îl întreba Juana.
Îi face semn ca da, poate vorbi, desi ar mai fi stat asa, întins si dezmierdat de ea.
- Prostule, ce era sa faci, ce-ai vrut sa faci?
- Stiu..., zice el, se îneaca, tuseste. Te-am vazut, de ce te-ai dus acolo?
Juana ar vrea ca Manuel sa plânga. L-ar linisti si l-ar iubi acolo, pe paturile ude. Manuel nu plânge, o priveste încruntat, apoi, cu greu, se ridica pe coate.
- Trebuie sa fugim, zise el si se prabuseste la loc între paturi.
Ceva mai târziu, prin desisuri, Manuel împleticindu-se, agatându-se de tulpinile arborilor, Juana urmându-l si înghiontindu-l, lovindu-l cu picioarele si cu pumnii. Nu exista alta poteca, sunt ca doua gâze într-o plasa de paianjen, sub streasina unei case, la marginea unui câmp cultivat, în vecinatatea unui oras pe strazile caruia oameni înghesuiti, striviti unii în altii se zbat, se catara, aluneca, zgârie si uneori renunta. Manuel renunta odata cu venirea zorilor. În lumina tulbure, Juana asteapta. Are parul blond si pântecul îngrosat.
- Vino, ridica-te! îi cere ea.
Manuel nu raspunde, zace cu capul dat pe spate între doi arbori. Apoi Juana pleaca, se departeaza, o vreme îi mai aude fosnetul pasilor, din ce în ce mai slab, pâna când ramâne singur cu murmurul junglei, ca si cum un numar nesfârsit de Juane ar fi trecut pe lânga el parasindu-l.
Asa l-au gasit, zacând între doi arbori, cercetând cu privirea coloanele verzi, zborul pasarilor, frânturile de cer printre frunze.
Mult mai târziu, în oras, într-o celula, Manuel, deja a încaruntit, se gândeste ce ar mai fi de spus. Probabil nimic. Întâmplarile s-au cernut prin site fine si, iata, pepitele sclipitoare ale existentei au iesit la iveala din nisipul zilelor. Se simte ca un juvaer sub vitrina unui colectionar. Si asta-i creeaza un simtamânt de siguranta deplina, ascuns sub geamul vitrinei, la adapost de mâini doritoare, nici fericit, nici trist, se lasa în sine, întorcând spre exterior, întocmai ca o piatra rara, sclipiri iuti, mici fulgere blânde. Si moartea ce este daca nu o cortina, o perdea neagra peste vitrina? Un întuneric trecator. Cineva, cu siguranta, va alunga întunericul a doua zi. Chiar daca noaptea va tine cât vesnicia.
Asa sunt noptile la tropice. Izbucnesc brusc, de peste tot, si tot atât de repede dispar.

Si mai târziu, foarte târziu, în aceeasi celula, anchetatorul, care de altfel s-a purtat frumos cu el în tot timpul interogatoriului, îi cere sa se trezeasca.
- Nu vreau sa trimit la moarte un om nevinovat.
Manuel are impresia ca a mai auzit cuvinte asemanatoare într-un film sau le-a mai citit undeva, într-o carte veche, cu un judecator cuprins de îndoiala în fata adevarului, în fata evidentei, dorind sa-si spele pacatul cu apa dintr-un lighean.
Manuel se stie vinovat.
Anchetatorul stie ca Manuel este nevinovat. Cei trei taietori de lemne au fost strapunsi cu o lama fina în dreptul inimii; cu bun gust s-ar putea spune, daca nu ar suna sinistru.
Anchetatorul stie de unde a pornit dezastrul, stie si cine poarta povara celor trei morti, stie si întelege, si e chiar de acord cu ce s-a întâmplat. Dar el este prea marunt în fata Justitiei. Or, Justitia, legata la ochi, cum ar putea sa deosebeasca oamenii între ei?
L-ar crede oare Manuel daca i-ar spune ca e nevinovat?
Cu siguranta nu. Asa ca renunta sa-i mai spuna ceva. Pâna si un anchetator renunta sa spuna întreg adevarul. Manuel renunta la viata, de fapt el stie acum, simte ca îl pândeste nemurirea. Undeva în lume, poate în vecinatatea închisorii, Juana, purtându-si rodul în pântec, întinerind cu fiecare barbat iubit si îmbatrânind cu fiecare nascut.
Juana, o matca atinsa de un trântor întâmplator pe nume Manuel.
Cu gândul acesta iese în curtea închisorii si urca treptele esafodului.
Acum este prea târziu. Nisipul din site s-a sfârsit. Singura ce nu renunta este Juana, într-un spital, gemând si asudând, fericita, ea va trai, va iubi si va întineri din nou si va îmbatrâni din nou, cu fiecare nascut. Îsi simte pântecul tresarind. Si, exact în clipa în care latul spânzuratorii mângâie grumazul lui Manuel, durerile Juanei se frâng catre viata.
Moasele, asistentele se îmbulzesc sa vada, se îngramadesc, se zgârie, renunta si o iau de la capat. Sase gemene, sase replici posibile la gândul de nemurire al parintilor sunt spalate si înfasate, toata grija celor din jur se revarsa asupra lor, lehuza este parasita.
În zori, Juana, la nouazeci de ani, paraseste spitalul, dorind, mai mult visând un barbat iubind-o.
ÎI este atât de frig încât stie ca pentru ea s-a facut timpul sa vina noaptea.
Si noaptea vine sub zâmbetul soarelui abia rasarit.

© Rudi Kvala

Copyright-ul © acestor povestiri apartine autorilor.
Website design si continut © Ivy&Co.**(online)**